

Livssynet. Men til Gengæld er de mere tilbageholdende Elementer de talrigste, — dette gælder i ethvert Fald i Kvindebevægelsen, og alle de, der kender Forholdene paa Landet og i de smaa Byer, vil kunne bekræfte dette. Der er værdifulde Kræfter blandt alle disse stilsfærdige, og der maa vises dem fuldt Hensyn, hvad ogsaa sker her i Danmark, hvor Bevægelsen ledes tiltalende besindigt i sund Vekselvirkning med det virkelige Liv. Det er kun naturligt, at alle disse stilsfærdige ikke med Sandhed kan fylke sig om yderliggaaende Theorier, som ofte endog forekommer dem at stride mod etisk-religiøse Fordringer, de stiller til sig selv.

Og hvad gaar saa forresten disse Krav ud paa, som Fr. Schwimmer flere Gange vender tilbage til? Vi kan virkelig ikke tage dem ubeset. »Kvindens Selvbestemmelsesret som Barnemoder«, siger hun f. Eks., er et Spørgsmaal, som kun »smugles ind« selv af »de modigste Forkæmpere«, — maa vi saa ikke meget hellere være fri for at se det optaget paa noget Program! Den udelukkende selviske Selvhævdelse paa Tværs af Samfundslovene og i en Slags Krig med Mændene ligger heller ikke for os Danske, og vist de fleste af os mener, at der findes bedre Veje, hvorpaa vi kan kæmpe os fremad til vor Ret. Og forøvrigt er det jo netop her i Landet foreslaaet som et Punkt paa vort Program, at vi tilbyder os som fredelige Medarbejdere i Samfundsarbejdet ved Siden af Mændene. Ved Fællesmødet i Odense for nogle Aar siden blev det, som bekendt, vedtaget, at vi ikke alene ikke vil danne noget særligt Parti, men at vi end ikke vil opstille særlige Lister til Valgene »undtagen i Nødsfald«.

Vi har hidtil i vor Agitation stærkt fremhævet det gode Hjem med den store *moderlige* Indflydelse som Forbillede for det offentlige Liv, — kort sagt vor Arbejdsmaade har været fredelig herhjemme, — og med Rette, for det er en fornuftig Maade, som passer godt til vore Forhold. »Hun kom uden Tynge, hun kom med Fred«, — det er ganske vist heldigt, at Typen er bleven kraftigere og mere bevidst end Folkevisens blide, lille Dronning, men alligevel, — mon vi ikke høster de bedste Frugter af vor Frihedskamp, dersom vi fastholder dette som *vor* Maade at ville »komme med Fred«. Ikke passiv Ligegyldighed, — ingenlunde. Men et varmt og bevidst Arbejde i fredelig Aand som det, vi hidtil har

gjort herhjemme, vil vistnok ogsaa i Fremtiden føre os videst her i Danmark.

Jeg kan altsaa ikke se andet, end at Rosika Schwimmers Theorier med deres maskinmæssige Tvangsprogram vil være ret ugennefmørlige og i ethvert Fald ikke egner sig for vort Folk. Jeg tror ligesom Fr. Paludan-Müller, at »Fremskridt med Moderation« er den eneste Maade, hvorpaa Mennesker af vidt forskellige Meninger, Kundskaber, Samfundslag, Alder o. s. v. o. s. v. i det hele taget *kan* bringes til at gaa fremad i Flok.

Men et Enhedsmærke er der dog for al Kvindebevægelse over hele Jorden: Kravet om Stemmeretten. Det er Fanen, hvorunder vi kan mødes fra alle Lande. Det er vort fælles Program.

I alt det enkelte og særlige derimod, maa vi have Lov til at arbejde i Frihed, hvert Folk for sig.

Christine Møller.

Fra Rigsdagen.

Kvindens politiske Valgret.

Grundlovsændringen var til 1ste og 2den Behandling i Landstinget d. 30te Marts. Sagen blev henvist til et Udvalg.

Landstingsmand Hermann Trier optraadte som sædvanligt som Kvindernes trofaste Talsmand. Hans Tale ved denne Lejlighed vil forøvrigt blive udgivet af D. K. som Flyveskrift.

Kvindens politiske Valgret.

Paa den internationale socialdemokratiske Kvindekongres, der afholdtes i København i August 1910, vedtoges det, at Partiet skulde lade afholde Masse-Møder for Kvindens politiske Valgret — saavidt muligt paa én bestemt Dag i alle Lande.

I København afholdtes saaledes d. 19. Marts 5 store Demonstrationsmøder, hvor følgende Resulotion blev vedtaget:

»Forsamlingen udtaler sin Harm og Beklagelse over, at Kvinderne vedblivende